Cristina şi mielul ei

Cristina şi mielul ei

În apropierea unui sătuleţ, din Italia, trăia odată o fetită pe nume Cristina. Ea locuia cu părinţii săi într-o colibă de la marginea pădurii. Tatăl ei fiind foarte sărac, îşi cîştiga pîinea zilnică destul de greu,ca lucrător pe unde putea. Dar, deşi sărac, el se simţea foarte bogat şi fericit deoarece împreună cu soţia lui erau temători de Dumnezeu, iubindu-l foarte mult.Cînd tata pleca la lucru, mama lua pe Cristina în braţe şi citea cu ea din Biblie; îi spunea despre Mîntuitorul care a venit pe pămînt şi ne-a iubit atît mult încît şi-a dat chiar şi viata pe crucea de pe Golgota şi apoi cum a înviat spre bucuria ucenicilor întristaţi de moartea Sa. Fetita ştia bine că Domnul Isus este în cer şi că mijloceşte nu numai pentru oameni mari, ci, şi pentru ea. Cristina ştia că inima ei trebuie curăţită de păcat prin sîngele Domnului Isus Hristos. Cu toate că era o fetită bună se întîmpla însă să fie şi ea cîteodată neascultătoare şi mai scăpa din cînd în cînd cîte o minciună. Ştia că înaintea lui Dumnezeu o minciună, cît de mică, este o greşeală, un păcat. Şi în Biblie este scris că mincinoşii nu vor intra în bucuria cerească.

În ţinutul acela venea deseori un cioban cu oile sale. Cristina mergea de multe ori pe la el şi îi dădea o mînă de ajutor la ce putea, fără ca să aştepte vreo răsplată pentru osteneala sa. Uneori ciobanul îi dăruia din bunătăţile sale, şi atunci fetita se grăbea să le ducă mamei sale făcîndu-i mare bucurie. Într-un an, ciobanul a avut mulţi miei şi ca să-i facă o bucurie fetitei îi dărui un miel. Nu vă puteţi imagina bucuria Cristinei; ea sărea, alerga, nu ştia cum să-şi arate mai bine recunoştinţa fată de cioban.Acum îşi dădea osteneala ca să ajute mai mult şi mai bine ca înainte. Ciobanul era mulţumit de Cristina.

A venit iarna şi odată cu venirea ei ciobanul a plecat cu turma sa. Cristina îşi strînse fîn pentru mieluşelul său, iar cînd a sosit primăvara mergea cu el la păşune.

Fetita a început să meargă la şcoală şi se bucura că în curînd va putea citi tot aşa de bine ca şi mama ei. Mielul creştea şi sub îngrijirea micii stăpîne se făcu mare şi frumos. Cristina îl iubea ca pe un frăţior mai mic.

Într-o zi aude că o cheamă măcelerul: "Fetito, nu vrei să-mi vinzi mie mielul tău? Îţi dau trei sute de lire pe el." "Să-mi vînd mielul ca să-l tai dumneata? Mai bine aş muri de foame!" Cu ochii plini de lacrimi alergă acasă şi povesti părinţilor cele spuse de măcelar.

A venit iarăşi iarna, o iarnă grea. Tatăl Cristinei se îmbolnăvi tare grav şi căzu la pat. Sărmana mamă era tare îngrijorată şi se întreba de unde va mai primi bani pentru pîinea zilnică, medicamente şi doctor. Cristina văzînd că mama plînge, plîngea şi ea. "Nu mai plînge", îi zicea mama, "roagă-te lui Dumnezeu căci El nu părăseşte pe ai Săi şi El te va asculta." Cristina se ruga din inimă şi cu credinţă: "Doamne,Tu care poţi să faci orice, Te rog vindecă şi pe tatăl meu şi arată-mi ce pot face pentru el."

Într-o zi, după ce se rugase astfel, un gînd îi trecu prin minte... Mielul! îşi aduse aminte de vorbele măcelarului..., dar la gîndul acesta i se rupea inima. Merse la şcoală, însă gîndul la miel o urmărea mereu. Întorcîndu-se acasă îşi aruncă o privire în măcelărie, apoi alergă îngrozită. Deodată se opri. Se întrebă: "Pe cine iubesc eu mai mult: pe miel sau pe tatăl meu?" Gîndul acesta a fost de ajuns ca să ia o hotărîre. Tristă se întoarse la măcelar şi-i oferi mielul. "A...", zise măcelarul rîzînd, "acum vrei să mi-l vinzi?"

Sărmana Cristina izbucni în plîns. Inimioara ei era plină de durere. Ascunzîndu-şi fata în mîini, îngînă: "Sărmanul meu tată." Măcelarul nu era un om rău; încercă s-o mîngîie pe fetită şi în loc de trei sute de lire îi puse şase sute de lire în minutele sale zicîndu-i: "Adu-l mîine."

Cristina ajunse acasă. La vederea sutelor de lire, mama nu ştia ce să creadă. Cu greu povesti fetita ce se întîmplase."Dumnezeu să te binecuvinteze copila mea!" zise mama mişcată. "Domnul te va ajuta să faci această jertfă."

Cristina merse la culcare cu mielul său... Dis de dimineaţă au plecat amîndoi. Sărmana fetită a plîns tot drumul, dar nu i-a părut rău de hotărîrea sa. Mielul mergea ca de obicei, liniştit, blînd şi ascultător. Cristina l-a sărutat pentru ultima dată, spunînd: "Sărmanul meu mieluşel, n-am să te mai văd niciodată; şi tu m-ai iubit aşa de mult!" Bietul animal a rămas la măcelar şi copila s-a întors acasă plîngînd. Însă mereu sunau în urechile sale vorbele mamei: "Dumnezeu să te binecuvinteze."

Banii au fost de mare folos. Sătenii au aflat de la măcelar de fapta fetitei şi mulţi dintre ei au adus un ajutor sărmanei familii. După un scurt timp tatăl s-a făcut bine. Tatăl ştia că fetita îl iubeşte, dar cînd a aflat despre jertfa pe care o făcuse pentru el, a fost adînc mişcat şi a vărsat lacrimi de duioşie. "Cristina, scumpa mea copilă" îi zise el odată, "acum ai aflat şi tu ce înseamnă o jertfă. Cu siguranţă că te-a durut mult de mielul tău care a fost junghiat pentru mine. Dacă tu nu m-ai fi iubit aşa mult, nu ai fi putut face lucrul acesta!". "Sigur că nu", zise fetita. "Nu uita niciodată că din dragoste pentru noi, Dumnezeu a dat pe Fiul Său, Isus Hristos, şi L-a jertfit ca să mîntuiască pe păcătoşi.Adu-ţi aminte că Isus S-a dat pe Sine Însuşi ca să ne scape de păcat şi moarte veşnică. Ca o oaie mută care este dusă la tăiere, ca mielul tău, fără să deschidă gura, El s-a dat în mîinile ucigaşilor pentru tine şi pentru mine. Ce mare este dragostea lui Dumnezeu şi a Domnului Isus pentru noii Cristina, întotdeauna, cînd te vei gîndi la mielul tău,adu-ţi aminte că Domnul Isus este Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii !"